

De roep van de bidstoel

Twee wegen, ik denk dat nagenoeg iedere voorganger de term herkent en er ook wel over preekt. Twee wegen, in mijn studeerkamer verbeeld door twee stoelen. En dat allemaal door de cursus 'undefended preacher'.

Een van de eerste cursusdagen kwam onze gebedshouding naar voren. Als wij, als voorgangers, bidden, wat is dan onze gebedshouding. Al zittend op je bureaustoel. Met één oog blikkend op laptop en agenda en met het andere oog nog devoot gesloten. Het kan je zomaar overkomen. En voordat je het weet is het amen op het gebed vervangen door een orkest aan geluiden van telefoon, app, mail en social media berichten.

Vanaf kansel en in het pastorale gesprek roepen wij de gemeente op om vurig en met aandacht te bidden. Om een regelmaat in de stille tijd. Om in ontij en getij het gebed als een hartslag te beleven. Maar wat breng ik er zelf van terecht als ik, gericht op alles wat moet, nog even bidden zal. Want o, wat ben ik toch belangrijk. Het koninkrijk Gods moet toch in volle vaart komen, dan kan ik met mijn hoge arbeidsethos toch niet achterblijven.

'Maar u, wanneer u bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader, Die in het verborgene is'. Mattheus wijst ons in hoofdstuk 6 een andere richting. Bidden is rust zoeken, tijd nemen, aandachtig bidden tot Vader. En u voelt al aan, daar werkt die bureaustoel niet aan mee. Integendeel.

Bovenstaande deelde ik met mijn zielsvriend Lourens, gelukkig geen theoloog maar meubelmaker. Een ouderwetse die met schaaft en beitel meubels maakt die mij zullen overleven. Mijn zielsvriend luisterde aandachtig, zoals een vriend dat kan. Vervolgens sloot hij de deur van zijn werkplaats en

dacht voor mij iets anders uit. Geen bureaustoel maar een bidstoel. In alle stilte werkte hij met liefde aan een uniek meubelstuk. Niet om naar te kijken maar om te gebruiken. Bid en werk, zo heeft hij gedacht. Geen spijker en geen schroef maar puur handwerk. Geen lawaai bij het vervaardigen van het verstilde. Het mooiste is in vriendschap nog niet mooi genoeg. En als het dan ook nog dienende mag zijn in Gods koninkrijk. Dan raak je bijna aan het werk van de Geest in Besaleël (Exodus 31). Laat nu toch vriendschap één van de Bijbelse thema's zijn die verderop in de cursus door mij aangeroerd werden. Vriendschap, bidden, God en persoonlijk geloof. Wat kan de Heilige Geest het op een wonderlijke wijze bijeenbrengen.

En daarom zijn er tegenwoordig twee wegen in de studeerkamer. Twee stoelen die mij beide uitnodigen. De stoel voor het uitnodigende bureau. En de bidstoel die in al zijn sierlijke eenvoud roept om eerst te knielen. En iedere dag de vraag, welke stoel eerst? En daarachter de vraag, wat eerst of

liever gezegd, Wie eerst.

Zo'n cursus van de IZB. Wat gebruikt de Geest toch wonderlijke wegen.

Leo Blees, Dorkwerd (deelnemer van de training 'Existentieel Bijbellezen en Authentiek Preken')